

føgningens eller ad Rettens Vel. Det er ikke Revisionens og ikke Rigsdagens Kald at være Bærge for private Embedsmænd. Jeg anseer det forevrigt for tvivlsomt, om de rettelig kunne fordre det, men det er her uvedkommende. Allermindst kan man igjennem Revisionen og Decisionen forandre selve Regnskaberne, og altsaa maa Beslutningen i ethvert Tilfælde komme til at lyde anderledes. Hvad Spørgsmaalet angaaer, om der overhovedet skal nævnes Noget, da ligger Besvarelsen deri, at ved Pensioner og Bartpenge kommer det kun an paa, at de ere i Overensstemmelse med Pensjonsloven; er dette Tilfældet, behøves ikke Rigsdagens Approbation. Vi indstille derfor, at denne Udsættelse skal bortfalde. Af de to sidste Poster angaaer den under Nr. 4, nemlig 298 Rd. 22 sk., en Overskrivelse paa Contoet: „Inventariets Vedligeholdelse“, og de 100 Rd. under Nr. 7 ere Honorar for Affattelsen af Slagelse Skoles Regnskab for sidste Aar, da denne Skole var ophævet, og altsaa Regnskabsføreren og hans Løn bortfaldt. Imod disse Poster findes Intet at erindre.

Beskyldning: Med Hensyn til den forandrede Indstilling, der er gjort af Udvalget under Universitetet, at ved Posten under Nr. 4 skal Udgiften billigges, da er Forskiellen mellem Udvalget og Revisionen den, at Udvalget anseer det at male Skabe for en extraordinair Udgift, hvorimod Revisionen anseer det for en ordinair Udgift, og som en af de Udgifter, der maa optages med i Calculen, naar Forslag til Finantslov affattes. Jeg kan ikke fravige den Mening, at det ikke er nogen extraordinair Udgift. Med Hensyn til Posten under det lærde Skolevæsen, da støtter Udvalget sig hovedsagelig til den Anskuelse, at det maa være vedkommende Embedsmænds egen Sag at søge Sagen afgjort ved Retten, forsaavidt de ikke ad Ansøgningsens Vel kunne komme til deres Ret. Dette er en Anskuelse, som jeg ikke kan dele. Det forekommer mig, at det paaligger Statskassen, ligesaa vel som det paaligger den private Mand, naar han udfinder, at der har fundet en urigtig Udbetaling Sted, at søge at faae denne Feil rettet. Den skal ikke staae hen, indtil Sagsøgning finder Sted. Naar

det ved Revisionen af Statsregnskabet viser sig, at der har fundet en Feil Sted, da troer jeg ikke, at Rigsdagen bør sige til Vedkommende: „Ja, vær saa god at procedere“. En anden Sag er det, naar der siges: „Vi anerkjende ikke Retten dertil, det kan gøres til Gjenstand for en Dvæstion“.

Ordføreren: Med Hensyn til det sidste Punkt skal jeg kun bemærke, at dette Princip paa den forrige Rigsdag blev udførlig discuteret, og at den Mening, som jeg her har foreslået, og som Udvalget har lagt til Grund for sin Udtalelse, der blev billiget.

Da Ingen videre begjærede Ordet, gik man over til Afstemning, hvorved

1) Udvalgets Indstillinger til Rigsdagens Beslutning med Hensyn til Revisionens Antegninger, vedkommende Universitetet, Antegningsposter 1, 4, 6 — see Anhang B Sp. 112 —

vedtoges eenstemmigt med 33 Stemmer.

2) Udvalgets Indstillinger til Rigsdagens Beslutning med Hensyn til Revisionens Antegninger, vedkommende Communitetet, Antegningsposter 1, 3 — see Anhang B Sp. 113 —

vedtoges eenstemmigt med 33 Stemmer.

3) Udvalgets Indstilling til Rigsdagens Beslutning med Hensyn til Revisionens Antegning, vedkommende Polytechnisk Lærestanstalt — see Anhang B Sp. 113 —

vedtoges eenstemmigt med 34 Stemmer.

4) Udvalgets Indstillinger til Rigsdagens Beslutning med Hensyn til Revisionens Antegninger, vedkommende Sorø Akademi, Antegningsposter 2, 4, 6 — see Anhang B Sp. 113 —

vedtoges eenstemmigt med 34 Stemmer.

5) Udvalgets Indstillinger til Rigsdagens Beslutning med Hensyn til Revisionens Antegninger, det lærde Skolevæsen vedkommende, Antegningsposter 3, 4, 7 — see Anhang B Sp. 114 —

vedtoges eenstemmigt med 35 Stemmer.